

727

V
142
28-109

CURIERUL ADVENTIST

ANUL XXXVII Nr. 7

IULIE 1959

ORGAN AL CULTULUI CREȘTIN ADVENTIST DE ZIUA A ȘAPTEA DIN R.P.R.

Redacția și Ad-ția, București, Raionul T. Vladimirescu, Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu, 116

Apare sub conducerea unui comitet

CUPRINS

Să fie-n lume pace (Versuri)	I. Dănețiu
Despre neprihănire	I. D.
Vorbirea	I. Moldovan
Sfârșit de an școlar	M. Popa
Set și Enoh	I. Rinea
Lucrările agricole din iulie	D. Popa
Asemenea aluatului	C. Rădoi
Fericit va fi (Versuri)	D. Popa-Ticu

SĂ FIE-N LUME PACE

„Faceți să fie pace“.

*Un bun avem pe lume, și vrem ca el să stea
De-a pururi lege dreaptă știrbind-o nimenea.
E bunul nostru sacru, și „pacea“ o numim
Toți o iubim fierbinte, spre ea toți năzuim.*

*Ea ne e doar chezașul, progresului de mîine
Vieții-mbelșugate, belșului de grîne,
Izbindei de strădanii spre tot ce-i mai frumos,
În fabrici, pe ogoare, spre-un trai armonios.*

*Ea ne e azi chezașul că pentru viitor,
Ai noștri prunci putea-vor, trăi prin munca lor,
Unindu-și toți efortul, spre noi culmi năzuind
Să fie viitorul mereu spre cer, suind.*

*Dar pacea încă nu e stăpînă în tot locul
Iar nori pe cer s-adună și vor s-aprindă focul
S-aducă iar furtuna, cu vaiet și suspin;
Lăsînd în urmă-i jale, distrugere și chin.*

*Dar, celor ce-s în fruntea popoarelor în lume
Voința lor de pace, spre pace să-i adune,
Abateți, noi le spunem, a focului urgie,
Găsiți a păcii cale, și pace-n lume fie*

*S-abatem azi cu toții, a focului urgie
Clădînd a lumii pace... Doar pace-n lume fie!*

I. DĂNEȚIU

Despre neprihănire

„Căci dacă neprihănirea voastră nu va întrece neprihănirea cărturarilor și a fariseilor...” Mat. 5, 20.

Neprihănirea sau dreptatea este sfințenie, asemănarea cu Dumnezeu, iar Dumnezeu este iubire. Ea este trăirea legii lui Dumnezeu. Dreptatea aceasta, sau neprihănirea adevăratei sfințenii este întrupată în Hristos, iar noi primim dreptatea sau neprihănirea Lui, primindu-L pe El.

Dreptatea sau neprihănirea aceasta nu se capătă nici prin lupte chinuitoare sau munci istovitoare, nici prin daruri sau sacrificii, ci ea se dă în dar oricărui suflet, care flămânzește și însetează după ea. Iudeii au încercat să ajungă la neprihănire prin propriile lor eforturi, dar, creîndu-și o neprihănire a lor, s-au îndepărtat de adevărata neprihănire. Ucenicii lui Hristos trebuie să capete o neprihănire deosebită de aceea a fariseilor, dacă vor să fie părtași ai împărăției lui Dumnezeu. Ajunși la această neprihănire, iubirea Lui va rămîne în ei, făcîndu-i după chipul Său.

ISUS

ADEVĂRATA NEPRIHĂNIRE

Cînd noi ca urmași ai lui Hristos, vom ajunge să cunoaștem pe deplin caracterul Mîntuitorului nostru, vom dori să fim cu totul schimbați și reînnoiți după chipul curățeniei Sale. Cu cît vom ajunge să-L cunoaștem mai mult pe El, cu atît mai înalt va fi orizontul nostru în ce privește curățenia caracterului la care trebuie să ajungem în asemănarea cu El. Adevăruri foarte

cunoscute vor fi înfățișate atunci într-o lumină nouă.

Față de frumusețea divină a caracterului Domnului Hristos, comparativ, cei mai nobili și mai buni dintre credincioși vor fi doar o slabă licărire. Despre această frumusețe David zicea: „Tu ești cel mai frumos dintre mii”. Isus, expresia chipului desăvîrșirii, expresia chipului Tatălui ceresc, strălucirea slavei Sale, va fi pentru noi modelul la care să ajungem.

Acela care privește la Hristos în tăgăduirea Sa de Sine, în smerenia inimii Sale, va fi îndemnat să zică așa cum zicea și Daniel cînd văzu pe Acela care era asemenea Fiului omului: „Frumusețea puterii mele se schimbă în slujenie”. Firea omenească se luptă totdeauna pentru întîietate, este totdeauna gata pentru ceartă, dar, acela care ajunge să-L cunoască cu adevărat pe Isus Hristos, este dezbrăcat de eu, de mîndrie și în sufletul lui este pace. Eul este pus în slujba Duhului Sfînt. Atunci noi nu mai ardem de a da buzna, de a lovi cu coatele spre a atrage atenția asupra noastră. Cînd primim pe Hristos ca pe un caspete în suflet, pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, va păzi inimile și mințile noastre prin Hristos. Viața Lui pe pămînt deși trăită în mijlocul luptei și furtunei cu păcatul, a fost o viață de pace. Nici o furtună de minie omenească sau satanică nu era în stare să turbure liniștea desăvîrșitei lui vieți. Ades, iubi-

rea de noi înșine este aceea care distruge pacea noastră sufletească. Cîtă vreme mai trăiește eul cel nerenăscut, sîntem gata să-l ferim de: mortificare sau insultă, uitînd că dragostea este plină de bunătate, nu se umflă de mîndrie, nu se poartă necuvîncios, nu se bucură de nelegiuire, ci se bucură de dreptate (neprihănire), iar dragostea nu va pieri niciodată.

Numai așa vom ajunge părtași de fire dumnezeiască, și vom putea fi adevărați copii ai lui Dumnezeu.

CONDIȚIILE DOBÎNDIRII ADEVĂRATEI NEPRIHĂNIRI

Condițiile vieții veșnice, sub har, sînt tot cele care erau și în Eden, — perfectă neprihănire. Măsura de caracter prezentată în Vechiul Testament este aceeași și în Noul Testament, și nu este o măsură pe care să nu o putem ajunge. Dumnezeu a luat toate măsurile ca să putem ajunge aci, afară de cazul că o voință nerenăscută s-ar împotrivi. Înțelegerea adevăratei iubiri a lui Dumnezeu aduce după sine lepădarea iubirii egoiste. Acest lucru nu-l puteau înțelege fariseii de pe timpuri și de aceea despre ei se arată că și-au alcătuit o neprihănire a lor proprie, izvorînd din spiritul egoismului, lăcomiei, jăfărniciei, care i-a dus la formarea spiritului de caste, urît de cer, și contrar binelui apropiatului.

Cu toate acestea ei își închipuiau că sînt bogați în lucrurile spirituale, deși erau, nefericți, săraci, orbi și goi. Și astăzi sînt încă mulți purtători ai acestui spirit în inimile lor.

Cu toate că fariseii pretindeau a fi foarte plini de rîvnă pentru cinstirea Legii, mîndria

deșartă era adevărata țintă pe care o urmăreau ei, și Domnul a fost nevoit să le arate că egoistul și iubitorul de sine este de fapt un călcător al legii.

NEPRIHĂNIREA FARISEILOR

În viața lor religioasă, fariseii hotărâseră anumite ore de rugăciune; și, dacă se aflau în altă parte la timpul hotărât, se opreau oriunde ar fi fost, și cu voce tare își înălțau rugăciunea lor după tipic. O astfel de închinare era adeseori numai pentru înălțarea de sine, și ea a atras muștrarea Domnului. Departe de Domnul însă ca să condamne spiritul rugăciunii sincere, consacrate, devotate. El muștra fățărnicia fariseilor, care pusese stăpânire pe ei chiar și în înălțarea rugăciunilor lor și a închinării lor, din care făcuseră mijloace de laudă deșartă și înălțare înaintea celor din jur. Cât despre rugăciunea consacrată, Domnul zicea: „În cămăruța ta de rugăciune adu înaintea Tatălui tău nevoile sufletului tău, și nicio dată acela care a venit la El n-a fost dezamăgit. Când îți întorci privirile spre El, te luminezi de bucurie, și nu îți se umple fața de rușine.

Dar, pentru ca să ajungă la adevărata evlavie, fariseii trebuiau să treacă prin experiența renașterii, pe care ei nu o primeau. Cauza era, îngimfarea și fățărnicia lor. Adevărata evlavie însă începe în viața credinciosului numai atunci, când s-a pus capăt oricărui compromis cu păcatul. Atunci vorbirea inimii va fi aceea a apostolului Pavel: „Fac un singur lucru, uitînd ce este în urma mea, alerg spre țintă pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu în Isus

Hristos“. Dar, cînd ochiul este orbit de egoism, și iubire egoistă de sine, atunci nu e decît întunerec. Întunerecul acesta îngrozitor era acela care înconjurase pe farisei, făcîndu-i neînstare să prețuiască misiunea Aceluia care venise să-i salveze din păcatele lor. Cedarea în fața ispitei începe prin îngăduirea minții în șovăieli și măgulirea eului nerenăscut care ne vor pune în situația de a nu ne putea scăpa de întunerecul ce învăluie inima noastră, și cum aceeași lege conduce atît lumea naturală cît și cea spirituală, cel care locuiește în întuneric ajunge în cele din urmă să-și piardă puterea de a vedea. Nutrînd mereu păcatul în inimă, desconsiderînd în chip voit apelurile iubirii divine, păcătosul pierde plăcerea de a face binele. Să luăm exemple de la legile naturii: „Uitați-vă“, zicea Domnul, „cu băgare de seamă la crinii de pe cîmp“. Fiecare floare care-și deschide petalele la lumina soarelui, ascultă de aceeași lege care călăuzește și stelele în vastul lor circuit. Prin flori Dumnezeu ne atrage gîndul la frumusețea caracterului ce seamănă cu Hristos. El care a dat o așa frumusețe florilor, dorește cu atît mai mult ca sufletul să fie îmbrăcat cu frumusețea desăvîșirii caracterului.

Cînd însă, gîndul cel rău este cuibărit în inimă și nutrit în ascuns, zicea Isus, aceasta arată că păcatul stăpînește încă acolo. Sufletul este încă plin de fiere amară și în lanțurile fărădelegii; iar acela care găsește plăcere în a privi scene murdare, obscene, care se dedă la gînduri urite, la priviri poficioase, poate fi ușor atras la păcate fățișe, cu toată povara lor de rușine și chinuri sfișietoare. Aceasta va fi doar da-

rea pe față a adevăratei naturi a păcatului, ținut ascuns mult timp în inimă.

Fariseii n-au prețuit și n-au înțeles acest adevăr dumnezeesc, și de aceea au recurs la străduința de a cîștiga mîntuirea prin fapte proprii. Aceasta face negreșit pe credincios să îngrămădească datini omenești ca baricadă împotriva păcatului. Văzînd că nu este în stare să țină Legea, el va născoci reguli și rînduiri care să-l ajute la ascultare; dar toate acestea abat mîntuirea de la Dumnezeu, la eul personal nerenăscut. Fariseii făceau parte din această categorie de ziși credincioși. Ei ieșeau de la serviciile lor religioase, nu cu un simțămînt de umilință din cauza propriei lor slăbiciuni, nici recunoscători pentru marile privilegii primite de la Dumnezeu. Ieșeau de acolo plini de mîndria spirituală și subiectul lor de conversație era: „Eu însumi, sentimentele mele, sfințenia mea, cunoștința mea, înțelepciunea mea, căile mele“. De aci lua naștere spiritul lor rece și disprețuitor pentru alții. Poate să fie cineva înzestrat cu o uimitoare ascuțime de minte, să descopere defectele altora, dar, tuturor acelorora care se lasă tîrîți de acest spirit, Isus le zice: „Fățărnicule, scoate mai întîi birna din ochiul tău“. Cel care se face vinovat de fapte rele, este cel dintîi care bănuiește pe altul de fapta rea. Osîndînd pe altul, el încearcă să dezvinovățească răul din propria sa inimă. Mîndria și ambiția deșartă sînt pretutindeni, și cînd acestea sînt nutrite în inimă, ele deschid ușa invidiei și umblării după slavă deșartă, a bîrfelii, urii, viclesugului și fățărniciei.

Cînd cineva care mărturisește că servește lui Dumnezeu și totuși cu plăcere face răul, sau vatămă pe fratele său, el prezintă în mod fals caracterul lui Dumnezeu față de acel frate, și el trebuie să-și recunoască această comportare a sa ca fiind un păcat grav.

Dacă neînțelegerile dintre frați n-ar fi fost descoperite înaintea altora, ci ar fi fost rezolvate între ei, în spiritul iubirii creștine, cît rău s-ar fi putut evita. Cîte rădăcini de amărăciune, ar fi fost nimicite, și legăturile dintre ei ar fi fost mult mai duioase.

Ca și Nicodem altădată, poate și noi ne amăgim cu ideea, că viața noastră este dreaptă, iar caracterul nostru este perfect moral; și pentru aceea noi n-am avea nevoie să umilim inimile noastre. Cînd însă Hristos luminează cu lumina Sa launtru nostru numai atunci vedem, cît de necurați sîntem; atunci recunoaștem egoismul faptelor noastre pătînd întreaga noastră viață. Atunci înțelegem cu adevărat că toată dreptatea noastră (neprihănirea noastră), nu este decît o cîrpă murdară.

O rază din neprihănirea măririi lui Hristos, o lucire din curățirea vieții Lui, străbătînd în sufletul nostru, va face să se vadă în culori izbitoare fiecă pată de necurațenie, și va descoperi diformitățile și cusururile caracterului nostru.

NEPRIHĂNIREA LUI HRISTOS E NEVOIE SĂ AJUNGA NEPRIHĂNIREA NOASTRĂ

Să nu uităm că, nu există dovadă de adevărată pocăință, dacă nu se văd faptele de schimbare a inimii și îndreptarea vieții. Dacă își îndeplinește făgăduințele, dacă

dă înapoi ceea ce a răpit, dacă își recunoaște și mărturisește păcatele, dacă iubește pe Dumnezeu și pe semenii săi: păcătosul poate fi atunci sigur, că a trecut din moarte la viață. Frumusețea plăcută a caracterului lui Hristos se va da atunci pe față în urmașii Săi. Spre a ajunge aci, trebuie să ne punem întrebarea: A cui este inima noastră? Cu cine se ocupă cugetele noastre? Despre cine ne place să vorbim mereu? Spre cine sînt îndreptate cele mai calde sentimente și cele mai bune puteri ale noastre? Dacă sîntem ai lui Hristos, atunci cugetele noastre sînt la El, și cele mai plăcute simțăminte ale noastre sînt îndreptate spre El. Atunci noi vom dori să purtăm chipul Lui, să respirăm spiritul Lui și să trăim de așa manieră încît să fim bine plăcuți în toate ca niște credincioși renăscuți, cu adevărat după chipul Lui.

Cei care ajung făpturi noi în Hristos Isus, acia dau pe față roadele Spiritului: „Iubire, bucurie, pace, îndelungă răbdare, bunătate, inimă bună, credință, blîndețe, înfrînare“; ei nu se vor mai potrivi pe viitor plăcerilor firii nerenăscute, ca mai înainte; ci — prin credința în Mîntuitorul — vor călca pe urmele Lui, și vor da pe față în viață caracterul Său. Păcate care înainte le erau plăcute, sînt îndepărtate. Cei îngimfați și încrezuți în sine se fac acum blînzi și umili cu inima. Ușuraticii și încăpățînații devin oameni noi. Bețivul se face abstinent, iar desfrînatul ajunge curat cu inima. Obiceiurile deșarte și plăcerile înșelătoare ale păcatului sînt date la o parte. Creștinul adevărat va căuta pozoaba dinăuntru a inimii, a unui spirit blînd și liniștit care

este de mult preț înaintea lui Dumnezeu.

Aceia care vor căuta în felul acesta să ajungă la adevărata neprihănire vor aduce înaintea Mîntuitorului lor, toate nevoile lor sufletești și vor simți că puterile trimise de sus le sînt în ajutor. Privind la Isus, căutînd să-și însușească caracterul Lui, vor deveni asemenea chipului Său. Caracterul va fi imblînzit, curățit și inobilat.

Pentru sufletul care se luptă în taină împotriva vreunei ispite grele, tremurînd pe pragul prăpastiei, un astfel de exemplu, este cel mai puternic îndemn spre păcat. Acela deci, care înzestrat fiind cu înalte concepții de viață, adevăr, onoare, și noblețe a caracterului, calcă totuși cu bună știință peste aceste principii ale sfintei legi a lui Dumnezeu, a stricat darurile sale nobile, prefăcîndu-le într-o momeală pentru păcat. Să nu uităm că: geniul, talentul, iubirea, și chiar faptele generoase pline de simpatie, pot deveni momeli ale Satanei, în astfel de cazuri, care să atragă suflete în prăpastia ruinei pentru viața aceasta, și viața veșnică.

Credinciosul lui Hristos trebuie să cugete că, atunci cînd vine o criză în viața unui suflet și încerci să-i dai un sfat sau o avertizare, cuvintele tale nu vor avea decît numai atîta greutate și influență spre bine, cît propriu tău caracter, exemplu și spirit au cîștigat pentru tine. Trebuie să fii bun mai înainte de a fi în stare să faci bine. Nu poți avea o influență care să transforme pe alții pînă ce propria ta inimă nu a fost umilită și reinnoită prin harul lui Hristos. Dacă s-a săvîrșit în inima ta această schimbare, va

(continuare în pag. 14a)

Vorbirea

Voi fiți dar desăvârșiți — zice Domnul Isus — „după cum și Tatăl vostru Cel cereșc este desăvârșit“. Mat. 5, 48. Acesta este idealul creștin trăit de însuși Domnul nostru Isus Hristos. Cum vom putea atinge acest ideal? Unul din aspectele desăvârșirii îl constituie și vorbirea. „Toți greșim în multe feluri“ — scrie apostolul Iacov. „Dacă nu greșește cineva în vorbire, este un om desăvârșit și poate să-și țină în frâu tot trupul“. Iac. 3, 2. Deci, cine nu greșește în vorbire, va ajunge să fie desăvârșit.

Iată câteva idei cu privire la însemnătatea vorbirii: Vorbirea este un dar minunat dat de Dumnezeu, neamului omenesc și ce bine dacă va fi folosit spre binele și fericirea omenirii. Prin ea ne facem cunoscut sentimentele și gândurile. Ne exprimăm iubirea sau ura, bucuria sau întristarea, durerea și dorințele noastre. Prin ea ne câștigăm prieteni, ori ne adunăm dușmani. Putem să ajutăm sau să facem stricăciuni sufletești. Convingem și încredințăm. Cu ea aducem rugăciuni de laudă lui Dumnezeu și cu ea vorbim și altora despre iubirea Mîntuitorului.

Vorbirea necontrolată de judecată sănătoasă va cauza multe neplăceri și greutăți. Este ca focul care nu mai poate fi dirijat și în loc să avem foloase de pe urma lui, vom avea pagube enorme (Iacob 3. 6).

Un copil orfan avea doisprezece ani. Toată lumea îl avea în ochi. El era mic, pipernicit și nimeni nu-i adresa vreun cuvînt de mîngîiere. Din cauza unei asemenea educații, era puțin comunicativ și avea o înfățișare neplăcută. Singura lui bogăție era un ciine, aproape tot așa de crosit ca și stăpînul său. Băiatul

nu se purta crud cu ciinele, decît în cuvinte; iar vorba jignitoare este cea mai teribilă cruzime, chiar față de un ciine. Un cuvînt aspru pricinuieste adesea mai multă suferință decît o suferință fizică.

Într-o zi, pe cînd copilul mergea pe o stradă cu cățelușul său, o femeie tocmai atuncia trecia pe acolo cu brațele încărcate cu mai multe pachete. Căzîndu-i unul din pachete, ea se opri ca să-l ridice; dar aplecîndu-se, toate pachetele îi căzură. Băiatul se grăbi și îi ajută să le ridice. „Mulțumesc, amicului meu, ești un copil cuminte“ îi zise ea cu un zîmbet amabil; apoi își continuă drumul. Copilul însă rămase foarte mirat. Simțea ceva de neînțeles. Erau primele cuvinte pe care cineva, pentru prima dată i le adresa în felul acesta, de cînd era el pe lume. Își chemă ciinele și plecă în direcția girlei. Așezat pe mal, căzu pe gînduri. Începu să repete cuvintele: „Mulțumesc; ...ești un copil cuminte!“ Își chemă ciinele care veni și se culcă la picicarele lui. El începu să imite vocea femeii și se adresă către cățeluș: „Mulțumesc, tu ești un cățeluș cuminte“. Aceasta avu un efect neașteptat asupra ciinelui. Mirat, copilul își zise: „Chiar și ciinilor le place așa ceva“. Apoi se adresă ciinelui cu cuvintele: „Bine, cățelușule, n-am să mai strig cu asprime la tine“. Ciinele dădu bucuros din coadă. Băiatul căzu din nou pe gînduri, iar ciinele continuă a se uita la stăpînul său. Acesta se duse la apă, se spălă pe față și după aceea își scoase o bucată de oglindă, pe care o avea în buzunar, și se uită în ea. De abia se recunoscă. Pentru prima oară își ridica bucuros capul și se simți

nespus de fericit. De aici înainte viața lui luă o altă întorsătură. S-a hotărât să învețe o meserie spre a avea și el un rost în viață, dăruind a lucra și a se purta cât mai cinstit. Știind ce influență are vorbirea amabilă, el se purtă totdeauna în felul acesta devenind popular, iubit și apreciat de toți cei care îl cunoșteau. Și aceasta se datora acelor câteva cuvinte amabile, ce-i fuseseră adresate de femeia cu pa-chetele.

Ce bine deci ca vorbirea noastră să fie în așa fel formată, încât să poată servi cât mai mult spre binele celor din jurul nostru.

În cele spirituale vorbirea are o și mai mare influență. Cel ce a semănat cele mai alese, mai gingașe și mai amabile cuvinte de bunătate și speranță a vieții veșnice, a fost Domnul Isus Hristos. Despre El ne raportează Sf. Scriptură, că „toți îl vorbeau de bine și se mirau de cuvintele pline de har, care ieșeau din gura Lui“. Luca 4, 22. „Niciodată n-a vorbit vreun om ca omul acesta“, a fost răspunsul celor ce au fost trimiși de către farisei să-L prindă. Harul era revărsat de pe buzele Lui, ca să știe să vorbească la timp cuvântul către cel obosit pe calea vieții.

„Buna cultivare și folosirea puterii vorbirii trebuie practică în orice fel de lucrare creștină; ea trebuie să aibă loc în viața de familie și în toate legăturile dintre noi. Ar trebui să ne obișnuim a vorbi cu orice om într-un ton plăcut, cu o exprimare plăcută și corectă și în cuvinte dulci și îmbietoare. Cuvintele dulci și amabile sînt ca o rouă și ca o adiere plăcută pentru suflet. „Cuvintele voastre să fie întotdeauna plăcute, ca să fie ca un dar ceresc cui le ascultă“. Col. 4, 6 Efes. 4, 29.

Căutînd să îndreptăm sau să corectăm pe alții, noi trebuie să fim cu luare aminte la cuvintele noastre. Dacă ele pot fi un miros de viață spre viață, rău folosite însă, ele pot fi un miros de moarte spre moarte. Adresînd altora muștrări sau sfaturi, mulți obișnuiesc cuvinte aspre, neînstare să vindece un suflet rănit. Prin asemenea expresii rău formulate, spiritul este turburat, și adesea cei greșiți sînt ațîțați la rezistență, ca să nu cedeze și să nu se îndrepte. Cine reprezintă principiile adevărului, are nevoie de untdelemnul ceresc al iubirii. În

orice împrejurare, muștrarea trebuie făcută cu iubire. Atunci cuvintele noastre vor aduce îndreptarea și nu disperarea. Domnul Isus prin Spiritul Sfînt ne va da putere și înțelepciune necesară pentru a ști cum să ne exprimăm cât mai potrivit în vorbire.

Nici un cuvînt nu trebuie rostit fără chibzuire sau scoteală; nici vorbiri de rău, nici cuvinte frivole sau ușuratece, nici vorbiri cu două înțelesuri inspirînd cugete necurate, nu trebuie să iasă de pe buzele unui creștin. Asupra fiecărei familii și asupra fiecărui bun creștin apasă această datorie, de a închide complet calea vorbirilor stricate. Dacă în cercul în care te găsești își îngăduie cineva asemenea cuvinte necugetate, e datoria ta să schimbi imediat subiectul conversației. Cu ajutorul lui Dumnezeu, în toată liniștea să îndreptăm atunci discuția într-o direcție folositoare.

Tocmai aceasta este lucrarea părinților, să deprindă pe copiii lor cu obiceiul vorbirii curate și plăcute. Din primii ani ai vârstei lor, copiii trebuie să fie învățați să vorbească respectuos și iubitor cu părinții lor și unul cu altul. Ei să fie învățați că de pe buzele lor nu trebuie să iasă decît cuvinte politicoase, adevărate și curate.

Cuvintele noastre să fie cuvinte de laudă și mulțumire. Pentru ca apa din izvor să fie curată, trebuie curățată fîntîna. Tot așa e și cu noi; ca să fim de folos celor din jurul nostru prin vorbirea noastră, e necesar ca să fie curățată fîntîna inimii, „căci din prisosul inimii vorbește gura“. Mat. 12, 35.

Cu o ocazie au dus la Domnul un surd care vorbea anevoie și L-au rugat să-și pună mîinile peste el. Domnul l-a luat la o parte din norod i-a pus degetele în urechi și i-a atins limba. „Apoi Și-a ridicat ochii spre cer, a suspinat și a zis: „Efata“ adică deschide-te! Îndată i s-a dezlegat limba și a vorbit foarte deslușit“. Marcu 7, 32—35.

În general cei muți, sînt muți chiar pentru faptul că le lipsește simțul auzului. Ei nu aud cuvinte pe care să le învețe. La fel stau lucrurile și în cele spirituale. Dacă noi vrem să vor-

(Continuare în pag. 16-a)

SFIRȘIT DE AN ȘCOLAR LA SEMINARUL TEOLOGIC

Ziua de 13 iunie 1959, a fost o zi de sărbătoare plină de bucurie și de binecuvântări cerești, prilejuite de încheierea anului școlar 1958—1959. Cele aproape nouă luni de cursuri, timp în care tinerii noștri s-au pregătit în vederea lucrării de slujire, au trecut. Pe fețele tuturor se putea vedea numai mulțumire, bucurie și fericire. Același entuziasm și însuflețire ce s-a manifestat la începutul anului școlar, s-a văzut și simțit și la încheierea lui. Sîntem profund recunoscători și mulțumim din toată inima Bunului nostru Tată ceresc pentru minunata și părintească Sa purtare de grijă cu care ne-a însoțit și în acest an școlar.

După o cîntare de cor și rugăciune, fr. Vasilescu Gabriel, președintele clasei de absolvire a adresat un călduros: „Bun Venit“, Comitetului Uniunii, Corpului profesoral, părinților elevilor, colegilor, precum și tuturor oaspeților prezenți la această solemnitate.

În continuarea programului am ascultat ținta clasei, motto-ul clasei, istoricul clasei, poezia clasei, etc., toate acestea, combinate cu frumoase și înălțătoare cîntări vocale și instrumentale. „Trăind pentru a face pe alții fericiți“, glăsuia ținta clasei de absolvire. Învățînd în

școala lui Hristos, spunea vorbitorul, am ajuns să înțelegem, să ne dăm seama că cel mai înalt scop al vieții este de „a trăi pentru fericirea altora“. Și aceasta, potrivit îndemnului dat de Scriptură care zice: „Urmăriți binele cetății în care locuiți și rugați-vă Domnul pentru ea“. Iar într-una din fericiri, Isus ne învață cum putem trăi o viață de real folos pentru omenire: „Ferice de cei ce fac pace, căci ei vor fi chemați fii ai lui Dumnezeu“. Urmașii lui Isus sînt trimiși în lume cu solia păcii.

Considerăm că pacea este cel mai scump bun al omenirii și numai printr-o viață trăită în pace se poate contribui în mod efectiv la progresul și fericirea tuturor oamenilor. Numai în timp de liniște și prin muncă constructivă, plină de abnegație, se poate ajunge la realizarea unei vieți mai bune, a celor ce muncesc. Să fie pace, este dorința noastră. Vrem pace, vrem o viață liniștită pentru copiii noștri, — se aude strigătul mamelor. Dorim pace, este dorința exprimată de oamenii muncii de pe ogoare, din fabrici și uzine, și din tot locul. Numai în timp de pace și li-

niște, omenirea poate să progreseze și fiecare se simte fericit. De aceea, încheie vorbitorul, ne alăturăm și noi tuturor oamenilor iubitori de pace și progres și dorim să depunem toate eforturile noastre pentru a contribui astfel la instaurarea și menținerea păcii între popoare. Vrem să ajutăm la propășirea societății în care trăim prin efectuarea lucrărilor bune care folosesc tuturor. „Trebuie să ne deprindem să fim cei dinții în fapte bune pentru nevoile grabnice și să nu stăm neroditori“.

Cel ce prezenta motto-ul clasei: „Iubirea lui Hristos ne îndeamnă“, arăta în încheierea sa că „iubirea aduce familiei, societății, națiunii și popoarelor bucuria și fericirea. Dorim prin ajutorul Duhului Sfînt ca iubirea aproapelui să rămînă veșnic obiectul cugetelor, cuvintelor și tuturor acțiunilor noastre pentru binele și fericirea semenilor noștri“.

După cuvintele de rămas bun și rugăciunea de încheiere, absolvenții și-au ocupat locurile rezervate lor, iar la amvon s-a urcat corpul profesoral împreună cu fr. Pavel Crișan, președintele Uniunii de Conferință.

(Continuare în pag. 15-a)

S E T Ş I

După pierderea lui Abel, prinuciderea lui de către Cain, Adam primi un alt fiu, căruia îi puse numele Set, care însemnează substituit sau înlocuitor, adică primit pentru înlocuirea lui Abel.

Abel, al doilea fiu al lui Adam, duse o viață de păstor, și locuise în corturi sau colibe; iar urmașii lui Set imitară același exemplu, considerându-se ca străini și călători pe pământ, dorind după căminul de sus și pregătindu-se pentru el.

Cîtva timp aceste două familii stătură deosebite. Și cît timp dură această deosebire, adorarea lui Dumnezeu fu păstrată în toată curăția ei; dar în decursul timpului setiții se amestecară din ce în ce mai mult cu fiii lui Cain. Mulți fură seduși la păcat prin tentațiunile ce se aflau continuu înaintea lor și pierdură caracterul lor sfînt. Astfel, amestecîndu-se printre aceia, ei deveniră la fel ca dinșii, în intenții și în fapte; restricțiile poruncii a șaptea fură călcate în picioare.

Exista totuși o serie de bărbați sfînți, înnoșiți prin legătura lor cu Dumnezeu. Aceștia erau bărbați de o cunoștință minunată. Ei aveau însărcinarea sfîntă, de a da un exemplu de pietate nu numai pentru timpul lor, ci și pentru credincioșii de mai tîrziu.

Unul dintre aceștia a fost și Enoh.

Enoh a fost al șaptelea patriarh de la Adam, și în același timp era și un prooroc. El a profetizat despre a doua venire a Domnului și despre judecata finală. De mic Enoh iubise pe Dumnezeu și păzise poruncile Sale. De la Adam el primise cunoștința despre căderea în păcat, despre planul de mîntuire și despre Salvatorul care urma să vină ca Miel de jertfă pentru mîntuirea tuturor celor ce vor crede. După ce primi pe primul său copil, prin experiența iubirii sale față de el, înțelese tot mai bine iubirea Tatălui ceresc față de copiii Săi de pe pământ. A înțeles că această iubire determinase pe Dumnezeu Tatăl să dea pe Fiul Său la moarte pentru a salva pe ceilalți fii care

căzuseră în păcat. Această iubire a lui Dumnezeu nemărginită, deveni obiectul meditațiilor lui Enoh. În același timp această mare iubire forma și obiectul preocupărilor sale în legătură cu semenii săi.

În familia sa și în relațiile sale cu oamenii, ca soț și ca tată, ca amic și ca cetățean, el era credincios, sincer și statornic. Inima și mintea sa în care trăia Dumnezeu, făcea ca el să fie cu Dumnezeu „ca un om cu prietenul său“. Dacă el nu ar fi subordonat voința sa voinței divine, cum ar fi putut să umble împreună? Căci „pot să umble împreună doi oameni dacă nu se înțeleg“? Amos 3, 3.

Deși Enoh trăia în cele mai bune legături cu cerul, fiind stăpînit de sentimentul mărimii și desăvîrșirii dumnezeiești, era totuși unul dintre cei mai umili oameni. Acestea făceau ca legăturile sale să devină tot mai strînse cu Creatorul; dar în același ritm creștea și simțămîntul său despre propriile sale slăbiciuni și nedesăvîrșiri. De aceea se retrăgea din cînd în cînd din anturajul obișnuit spre a medita în singurătate și

ENOH

a se ruga. Astfel aştepta el o descoperire a voinţei divine spre a o duce apoi la îndeplinire. Pentru Enoh rugăciunea constituia mijlocul de legătură cu Dumnezeu.

Prin îngeri şi prin Spiritul Profeţiei primi descoperiri pe care apoi le descoperi la rîndu-icelor ce-l înconjurau. Astfel el deveni predicator al dreptăţii. Temătorii de Dumnezeu căutau pe acest bărbat sfînt spre a asculta cuvintele sale.

Mustra păcatul pe faţă, arătînd unde duce el şi îndemna la ascultare şi supunere. Dar mulţi continuau viaţa de păcat.

Cu cît lucrul său era mai mare şi mai stăruitor, cu atît mai călduroase şi mai serioase erau rugăciunile sale. După ce petrecea mai mult timp între ai săi lucrînd la fericirea lor prin exemplu şi învăţătură, el se retrăgea apoi spre a petrece în rugăciune singur cu Dumnezeu primind cunoştinţa cerească după care flămînzea şi inseta. În felul acesta Enoh deveni tot mai mult o strălucire a chipului dumnezeiesc. Apoi iarăşi îşi începea lucrarea sa de propovăduitor al dreptă-

ţii. Deşi avertizamentele sale erau nesocotite de iubitorii de plăceri, totuşi el primea mereu mărturia că e primit de Dumnezeu, şi continua să lupte contra răului, pînă ce Dumnezeu îl luă din lume spre a se bucura de lucrările sfînte ale cerului.

Timp de 300 de ani se strădui Enoh după curăţia caracterului său spre a putea ajunge să fie în armonie cu cerul. În cele din urmă Dumnezeu îl luă la Sine spre a fi primul de pe pămînt intrat în cetăţenia de sus. Ţara fericirii veşnice şi-a deschis porţile spre a primi pîrga secerişului.

Prin ridicarea lui Enoh la cer, Dumnezeu urmărea să întărească credinţa şi speranţa camenilor în făgăduinţele Sale. Căci Satana se străduia să facă pe oameni să creadă că nu ar fi nici o răsplată pentru credincioşi şi nici o pedeapsă pentru cei răi şi că e imposibil omului să asculte de prescripţiile dumnezeieşti. Prin ridicarea lui Enoh la cer se dădea o foarte preţioasă asigurare aşteptării credincioşilor, care îşi găseşte împlinirea şi în cuvintele Dom-

nului Isus : „Mă duc să vă pregătesc un loc. Şi după ce Mă voi duce şi vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce şi vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sînt Eu să fiţi şi voi“. Ioan 14, 2 u. p.

Înainte de strămutarea sa la cer le dăduse suficiente dovezi că fusese plăcut şi iubit de Dumnezeu, pentru consacrarea sa din toată inima.

Pavel, scriind creştinilor evreii, spune astfel în cap. 11 5: „Prin credinţă a fost mutat Enoh de pe pămînt, ca să nu vadă moartea. Şi n-a mai fost găsit, pentru că Dumnezeu îl mutase. Căci înainte de mutarea lui, primise mărturia că este plăcut lui Dumnezeu.

Singura condiţie care s-a pus în faţa moştenitorilor făgăduinţelor dumnezeieşti, este aceea pusă de Domnul lui Nicodim în noaptea cînd acesta s-a umilit să stea de vorbă cu umilul învăţător galilean, care în realitate era Mintuitcrul lumii : „dacă un om nu se naşte din nou, nu poate vedea împărăţia lui Dumnezeu“. Ioan 3, 3,

LUCRARILE AGRICOLE DIN LUNA IULIE

*M*ulte sfaturi sînt date în Sfînta Scriptură în legătură cu munca. Despre valoarea muncii găsim scris astfel în Prov. 12, 27 u. p.: „Comoara de preț a unui om este munca“; iar în Prov. 21, 5 stă scris: „Planurile omului harnic nu duc decît la belșug“.

Rezultă din cele de mai sus că valoroasa comoară care este munca, trebuie folosită cu chibzuință și cu plan. O lucrare plănuită este ca și pe jumătate executată.

Dacă aceste cuvinte se potrivesc pentru orice muncă folositoare, în general, ele se potrivesc pentru lucrările agricole din cursul lunii iuliz, în special; căci orice lucrare neplănuită bine și neexecutată la timp produce pagube incalculabile.

IN CULTURA MARE

În luna iulie se ajunge punctul culminat al recoltării grîului cînd se și termină. Se recoltează din plin ovăzul și se treieră celelalte păioase.

În locul păioaselor secerate, odată cu dezmiriștirile se însămîntează porumb pentru furaj ca și alte plante furajere.

Se recoltează inul, cînepa de vară, fasolea, macul, muștarul. Se continuă prașila sfeclei, a cartofului, a porumbului și a bumbacului. Dacă nu s-a făcut în iunie, se face acum coasa a doua la lucernă și trifoi.

Încă de pe acum încep pregătirile pentru campania agricolă de toamnă: tratarea semînțelor, repararea uneltelor și a mașinilor.

IN GRĂDINA DE LEGUME

Se continuă în cîmp plantarea răsadnițelor de varză și conopidă de toamnă; se seamănă fasolea, mazărea, castraveții, etc., pentru con-

serve. Se face recoltarea tomatelor (roșiilor), ardeilor, pătlăgelelor, vinetelor, castraveților, dovleceilor, pepenilor galbeni, cartofilor semi-timpurii, a verzei de vară, usturoiului, cepii de arpagic și a arpagicului.

Se face copcitul țelinei.

Se distrug buruienile prin prașile la toate culturile de legume și se combat dăunătorii și bolile prin stropiri și prăfuiri.

Se continuă lucrările de ridicare a răsadnițelor și depozitarea bălegarului în grămezi.

IN LIVADĂ

Pe timpul secetos se udă pomii tineri, iar dacă e posibil, se udă sau se irigă livezile.

Se continuă cu stropirile executate în luna iunie și se verifică inelele cleioase.

Incepe recoltatul agrișelor, coacăzelor, prunelor, merelor, perelor (văratic), și se continuă recoltatul cireșelor, vișinelor, caiselor, pierșicilor și zmeurei.

IN VIE

În viile tinere se continuă aceleleași lucrări ca și în luna iunie: stropitul și prașitul.

Dacă timpul este secetos, vițele tinere se udă cam cu cîte o găleată de apă la fiecare viță.

În via de rod se continuă copilitul al doilea, legatul lăstarilor, stropitul și prașitul.

Cînd lăstarii au o lungime suficientă se trag marcotele pentru completarea golurilor. La sfîrșitul lunii începe culesul și valorificarea strugurilor de soiurile timpurii; căci vrednic este muncitorul de răsplata muncii sale,

ASEMENEA ALUATULUI

Mîntuitorul Isus spuse și pilda aceasta: „Împărăția cerurilor se aseamănă cu un aluat, pe care l-a luat o femeie și l-a pus în trei măsuri de făină de grâu, pînă s-a dospit toată plămădeala“. Mat. 13,33.

Cuvîntul aluat, și altele asemănătoare, pe care le găsim în Sfintele Scripturi, au fost pentru unii o pricină de îndoială în toate veacurile; și aceasta din cauza simplității în care este ascunsă comoara frumuseții lor.

Tocmai pentru a ne feri de o greșită interpretare și pentru a da învățatură celor adunați și îndeosebi unor categorii ce se credeau privilegiate, sfidînd pe cei ce nu aveau ocaziile lor a dat Mîntuitorul această pildă.

La Iudei aluatul, în vorbire simbolică, închipuia păcatul. În timpul Paștelui, poporului i se cerea să arunce orice aluat din casele lor, deci să îndepărteze păcatul din inimă. Hristos a avertizat pe ucenicii Săi: „Păziți-vă de aluatul fariseilor, care este fățărnicia“. Luca 12, 1. Apostolul Pavel vorbește și el despre „un aluat de răutate și viclenie“. 1 Cor. 5, 8. Însă în pilda Mîntuitorului, aluatul este folosit spre a închipui împărăția cerurilor. El ilustrează puterea reînviătoare și asimilatoare a harului lui Dumnezeu.

Nimeni nu este atît de păcătos și atît de cufundat în fărădelegi, încît această putere să nu mai poată lucra asupra-i.

Și tocmai aci dorește să ne conducă această pildă, spre a ne da seama că toată tăria noastră de a înfăptui dreptatea, stă numai în unul singur: Isus Hristos. Spre El s-a îndreptat năzuința credincioșilor lui Dumnezeu din toate veacurile, zicînd împreună cu profetul: „Lucrul acesta nu se va face nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu, zice Domnul“. Zah. 4, 6.

Singură, străduința noastră nu poate face nimic. Aluatul — ceva cu totul din afară — trebuie pus în cocă, mai înainte ca să se producă schimbarea dărită. Tot astfel și harul lui Dum-

nezeu trebuie primit de păcătos pentru ca el să fie schimbat și pregătit pentru cer. Toți cei ce vor să fie mîntuiți trebuie să se supună lucrării acestei puteri.

Nu e de ajuns voința noastră slabă, ci ea trebuie să se unească cu puterea Duhului Sfînt. Trebuie să începem, nu doar prin corectarea unui obicei sau altul, ci toată inima trebuie golită de orice drojdie a păcatului.

Nu e de ajuns a scrie doar o filă nouă din cartea vieții noastre, ci o carte nouă să devină inima noastră, în care Duhul Sfînt sălășluind, să lucreze o transformare.

Aceste principii trebuie aduse în lucrările noastre zilnice. Ele sînt adevăruri ce ajung pînă la cer, și cuprind eternitatea; totuși influența lor vitală să fie lăsată a intra în experiențele noastre. Ele să conducă atît lucrurile mari cît și pe cele mici ale vieții.

Adevărata ascultare pornește dintr-un principiu ce-și are rădăcina în inimă. Ea izvorăște din iubire după dreptate, iubire de legea lui Dumnezeu. Esențialul întregii dreptăți este credincioșia față de Mîntuitorul nostru. Aceasta ne va conduce să facem binele din iubire pentru bine, pentru că împlinirea dreptății e plăcută lui Dumnezeu.

Minunate sînt învățăturile Cuvîntului lui Dumnezeu și unicul lor scop este învoirea prin Spiritul cel Sfînt al lui Dumnezeu. Astfel vorbi Domnul Isus bătrînului Nicodem cînd acesta veni în liniștea nopții la Dînsul: „Adevărat, adevărat îți spun că, dacă un om nu se

naște din nou, nu poate vedea împărăția lui Dumnezeu.... Ce este născut din carne, este carne, și ce este născut din Duh, este duh. Nu te mira că ți-am zis: „Trebuie să vă nașteți din nou“. Vântul suflă încotro vrea, și-i auzi vuietul; dar nu știi de unde vine, nici încotro merge. Tot așa este cu oricine este născut din Duh“. Ioan 3, 3—8. Aluatul lucrează nevăzut ca și vântul, dar vedem efectele lui: transformarea întregii frământături. Tot așa și aluatul adevărului lucrează în taină, pe tăcute, și continuu, spre a transforma sufletul. Inclinațiile firești sînt domolite și supuse. Se transmit noi gânduri, noi simțăminte și noi impulsțiuni. Viața lui Hristos este luată ca ideal. Conștiința este deșteptată. Sintem înzestrați cu trăsături care ne fac în stare să servim lui Dumnezeu.

Deseori se pune întrebarea: Atunci, de ce sînt atît de mulți care pretind că ei cred Cuvîntul lui Dumnezeu, și totuși în ei nu se vede o schimbare în cuvinte, în spirit și în caracter?

Motivul este că ei nu au ascuns aluatul în inimă. Acesta nu a avut ocazie să-și facă lucrarea sa. Tendințele rele nu au fost supuse puterii transformatoare a adevărului. Viața lor dă pe față lipsa harului lui Hristos și neîncredere în puterea lui de a transforma caracterul.

Să credem în puterea de transformare a Duhului Sfînt și atunci: „Totul este cu putință celui care crede“. Iar „credința vine în urma auzirii; iar auzirea vine prin Cuvîntul

lui Hristos“. Rom. 10, 17. Scripturile sînt principalul mijloc de transformare a caracterului. Hristos spune: „Sfințește-i prin adevărul Tău: Cuvîntul Tău este adevărul“. Ioan 17, 17. Credința, care răsare în inimă, lucrează prin iubirea lui Hristos, făcîndu-ne după chipul Său, la corp, suflet și spirit. Atunci Dumnezeu ne poate folosi spre a împlini voia Sa.

Astfel transformarea noastră devine o realitate, dacă cu adevărat dorim din toată inima, înnoirea. E de ajuns o fermă hotărîre, și această hotărîre să ajungă la inimă și duhurile necurate vor fugi făcînd loc Spiritului Sfînt.

Se poate ca și noi să ne aflăm în fața unor aparente imposibilități de transformare a noastră, sau să vedem aceasta la alții; dar lucrul acesta se datorește numai lipsei noastre de credință și de stăruință hotărîtă în biruința asupra păcatului.

Pline de putere sînt învățăturile Mîntuitorului: „Atunci ucenicii au venit la Isus, și I-au zis deoparte: „Noi de ce n-am putut să-l scoatem?“. „Din pricina puținei voastre credințe“, le-a zis Isus. „Adevărat vă spun că, dacă ați avea credință cît un grăunte de muștar, ați zice muntelui acestuia: „Mută-te de aici colo“, și s-ar muta; nimic nu v-ar fi cu neputință. Dar acest soi de draci nu iese afară decît cu post și rugăciune“. Mat. 17, 19—21.

Postul și rugăciunea să influențeze inima, și atunci duhurile rele în mod sigur vor fugi. Introdus în inimă aluatul adevărului va dospîi toată plă-

mădeala; toată viața noastră este transformată de puterea Duhului Sfînt.

Roata, ce ni se părea foarte mare și foarte grea, cu cele zece spițe minunate ale ei, la care altfel dovedim că am pus umărul la învîrtirea ei, va fi condusă de sus de mîna Duhului Sfînt; zdrobind orice parte colțuroasă și orice ridicătură, fie ea chiar și un „munte mare“, cum zice profetul, „se va preface într-un loc șes“. Zah. 4, 7. Toate nedesăvîrșirile noastre dispar, se nivelează, și astfel, toată plămădeala este dospită și înnoită.

Nu din simțul datoriei vom păzi atunci poruncile lui Dumnezeu, ci vom zice împreună cu David care profetiza despre Domnul Isus: Vreau, — sau îmi place -- să fac voia Ta Dumnezeule, și Legea Ta este în fundul inimii mele“. Ps. 40, 8.

Trebuie, ca și făina de grîu, să ne lăsăm în mîna Domnului Isus, primind apa vieții. Primit în inimă aluatul adevărului va rîndui dorințele, va curăți gândurile, va îndulci dispoziția. El mărește însușirea de a simți și a iubi.

Aluatul adevărului nu va da loc spiritului rivalității, ambiției și dorinței după întîietate... Inima aceluia care primește harul lui Dumnezeu va fi plină de iubire față de Dumnezeu și de acei pentru care a murit Hristos. În el eul nu pretinde a fi recunoscut drept ceva. El este blînd și gata a veni în ajutorul altora, umil în păreri despre sine.

UN OM NOU PRIN ISUS

Idealul lui Dumnezeu cu noi este desăvîrșirea, readucerea la starea de la creațiune. „Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu;... Dumnezeu S-a uitat la tot ce făcuse; și iată că erau foarte bune“. Gen. 1, 27. 31.

Păcatul a schimbat starea noastră și chipul lui Dumnezeu s-a șters din caracter.

Haina cea albă a dreptății Domnului Isus, se acordă azi tuturor care o doresc cu adevărat.

Prin Evanghelia mîntuirii Sale, Bunul Dumnezeu, ne cheamă să ne ridicăm din nou și în puterea harului Său, care ne stă tuturor la îndemînă, să urcăm scara treptelor creștine și să ajungem idealul Său cu noi, desăvîrșirea — starea de la început de făptură.

Sus pe culmea cea mai înaltă unde este Domnul, sîntem chemați să urcăm în puterea sa. „După cum Cel ce v-a chemat este sfînt, fiți și voi sfîinți în toată purtarea voastră. Căci este scris: „Fiți sfîinți, căci Eu sînt sfînt“. 1 Petru 1, 15, 16. Harul lui Hristos trebuie să conducă firea și glasul nostru. Lucrarea lui se va vedea în politețea și privirea iubitoare dintre frați, și în cuvintele blinde și încurajatoare. Casa pare atunci locuită de îngeri. Viața răspîndește atunci un dulce parfum, care se înalță la Dumnezeu ca un miros de viață spre viață. Iubirea se manifestă în blîndețe, amabilitate, îngăduință și îndelungă răbdare.

Și Domnul Isus zice: „Dacă însetează cineva, să vină la Mine, și să bea. Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie... și pe cel ce

vine la Mine, nu-l voi izgoni afară“. Ioan 7, 37, 38; 6, 37.

Cerul a făcut partea sa, urmează ca și noi, prinzînd mîna ce ni se întinde, să facem partea noastră.

Iubirea lui Dumnezeu atrage și lucrează la transformarea celor ce o primesc. Prin sîngele său Mîntuitorul ne-a răscumărat din păcat și moarte. Acum totul este gata și oricine va veni la Mîntuitorul va fi refăcut după chipul și asemănarea Celui ce ne-a răscumărat.

La unul din locașurile de închinare, veni un călător necunoscut care rugă pe intendent să-i permită numai puțin să atingă clapele de la orga cea mare. Intendentul se opuse; dar pentru insistența cea caldă și stăruitoare a vizitatorului, îi îngădui. Și sala răsună de cele mai minunate, sublime și înalțătoare imnuri spre mărirea lui Dumnezeu. La plecare, mulțumind intendentului, vizitatorul se recomandă: — era unul din marii maeștri ai muzicii înalțătoare. Acum, după ce își ceru scuze, intendentul rugă pe marele vizitator să vină oricînd va voi, să cînte.

Isus, Marele Maestru care a creiat inima și ființa noastră, știe sigur — ca nimeni altul, — să atingă astfel clapele inimii

noastre, ca întreaga ființă să dea tonurile dorite de cer, care sînt spre fericirea noastră veșnică. Atunci gama iubirii arătată de apostolul Petru cu treptele ei minunate, va fi cîntecul inimii și al vieții noastre. „De aceea, dați-vă și voi toate sîlînțele ca să uniți cu credința voastră fapta; cu fapta, cunoștința; cu cunoștința, înfrînarea; cu înfrînarea, răbdarea; cu răbdarea, evlavia; cu evlavia, dragostea de frați; cu dragostea de frați, iubirea de oameni. Căci, dacă aveți din belșug aceste lucruri în voi, ele nu vă vor lăsa să fiți nici leneși, nici neroditori în ce privește deplina cunoștință a Domnului nostru Isus Hristos“. 2 Petru 1, 5—10.

Astfel dorește Bunul Dumnezeu să ne încredem în El, care schimbă și iartă pe cel neglijuit care se căiește și renunță la păcat. Răsplata Lui nu este dată după meritele noastre, ci după voia și planul Lui „pe care l-a făcut în Hristos Isus, Domnul nostru“. „El ne-a mîntuit, nu pentru faptele făcute de noi în neprihănire, ci pentru îndurarea Lui“. „Iar pentru toți care se încred în El va face peste măsură nespus mai mult decît cerem sau gîndim noi“. Efes. 3, 11; Tit 3, 5; Efes, 3, 20.

Și-atunci aluatul adevărului va produce o schimbare în toată ființa. Prin El, cel mînjit se curățește, fiind spălat în sîngele Mielului Isus Hristos. Prin puterea sa dătătoare de viață, tot spiritul, tot sufletul și toată puterea, sînt aduse în armonie cu viața divină. Firea noastră devine părtaşă de fire dumnezeiască.

DESPRE NEPRIHĂNIRE

(Urmare din pag. 422)

fi numai natural pentru tine să trăiești spre binecuvântarea altora, cum este și pentru tandafir să răspindească parfumul său mirositor, sau pentru vița de vie să rodească ciorchinele purpurii.

Atunci când devenim părtași ai firii lui Hristos, ai neprihănirii Lui, vom privi cu scîrbă păcatul, și, de acest lucru are nevoie biserica lui Hristos în aceste zile. Dar, pentru a putea ajunge aci, să nu uităm că numai atunci când cineva este dezbrăcat cu totul de eul său nerenăscut, când orice idol este scos din suflet, golul acesta este umplut de revărsarea Duhului lui Hristos. Aceasta este experiența la care trebuie să ajungem fiecare dintre noi care purtăm vasele Domnului.

Credincioșii în viața lor de credință sînt probați, spre a se vedea dacă sînt gata să sacrifice idolii lor și să cîștige neprihănirea lui Hristos. Dacă unii din ei nu vor fi curățiți prin ascultarea de adevăr și nu vor birui egoismul, îngîmfarea și poftele lor rele, îngerii lui Dumnezeu vor rosti cu privire la ei: „S-au lipit de idolii lor, lăsați-i singuri“. Acei care trec cu bine probele lor, vor da pe față o viață cu adevărat renăscută, vor primi pecetea aprobării Mîntuitorului lor. Aceasta este înălțimea curățeniei la care să ajungem și este timpul să căutăm ungera Duhului

Sfînt pentru a putea ajunge ca neprihănirea lui Hristos să fie neprihănirea noastră, și caracterul Său să se descopere în viața noastră de zi cu zi.

Ucenicii Domnului Hristos s-au pregătit pentru Rusaliile lor numai prin mărturisirea și părăsirea păcatelor, prin rugăciune arzătoare și prin consacrarea față de Dumnezeu a ființei lor, astfel încît ei ajunseseră să dea la o parte orice discordie și orice păcat, și atunci Duhul Sfînt le-a adus Rusaliile. Aceeași lucrare, dar într-o măsură mult mai mare, trebuie să se îndeplinească acum. Să nu uităm că dacă nu progresăm în fiecare zi cu punerea în practică a virtuților creștine, noi nu vom putea recunoaște manifestările Duhului Sfînt venite ca picături ale unei ploii binefăcătoare. Ea poate să cadă în jurul nostru, dar noi vom fi străini de ea. E adevărat că mulți neglijează lucrul acesta, de aceea niciodată nu vor putea ajunge ca neprihănirea lui Hristos să fie neprihănirea lor, și niciodată nivelul lor spiritual nu va ajunge la înălțimea reînviiorării de la fața Domnului.

Nu ne miră faptul, că nu toți cei care mărturisesc numele lui Isus sau poartă semnul Său, nu sînt cu adevărat credincioși ai Lui; mulți vor fi găsiți prea ușori. Există unii care cred că sînt drepți cînd

de fapt sînt porniți spre rău. Mulți cu gura lor vorbesc dulce, dar cu inima umblă tot după poftele lor. Să nu uităm însă că o searbădă pretenție de ucenicie, n-are nici o valoare și că o credință care nu duce la înălțimea neprihănirii desăvîrșite, nu este decît încumetare.

Despre Biserica Domnului Hristos însă proorocul de pe vremuri zicea: „Și iată cum îl vor numi: Domnul, neprihănirea noastră“. Aceasta este moștenirea credincioșilor lui Hristos.

Hristos întemeiază mîntuirea credinciosului nu pe simpla mărturisire, ci pe credința care se dovedește prin faptele aduse de neprihănire. Caracterul se formează prin trăire. „Căci toți cei ce sînt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sînt fii ai lui Dumnezeu“.

Unul din poezii sacri zicea: „Cum se întorc florile după soare, ca razele lui strălucitoare să lucreze mereu la desăvîrșirea frumuseții și simetriei lor, așa ar trebui să ne întoarcem noi după Soarele dreptății sau neprihănirii, ca lumina cerească să se reverse peste noi și să formeze caracterul nostru după chipul și asemănarea lui Hristos.

Ajuns aci, credinciosul este numit copil al lui Dumnezeu. Către el Isus zice: „Voi, fiți dar desăvîrșiți, după cum și Tatăl vostru este desăvîrșit“.

Dacă sînteți copii ai lui Dumnezeu sînteți părtași ai făpturii Sale și nu puteți fi altfel decît asemenea Lui. Orice copil trăiește prin viața tatălui său. Dacă sînteți copiii lui Dumnezeu, renăscuți prin Duhul Său, trăiți prin viața Lui. Hristos

va trăi prin voi, El nădejdea slavei. În Hristos locuiește trupește toată plinătatea dumnezeirii, și viața lui Isus se va arăta în trupul nostru muritor. Avînd-o în noi, această viață va da naștere la același caracter, și va da pe față aceleași

fapte pe care le-a trăit El. În felul acesta credinciosul va ajunge în armonie cu orice învățătură a legii Sale, pentru că legea Domnului este desăvîrșită.

I. DĂNEȚIU

SFÎRȘIT DE AN ȘCOLAR LA SEMINARUL TEOLOGIC

(urmare din pag. 7-a)

În cuvîntul de trimitere, rostit de fratele președinte al Uniunii de Conferințe, după ce a dat citire textului biblic din Isaia cap. 6, cu v. 8, care zice: „Pe cine să trimit și cine va merge pentru noi?” Eu am răspuns: „Iată-mă, trimite-mă!” —s-a adresat absolvenților spunîndu-le: „De aici înainte să căutați să îndepliniți frumoasa țintă pe care v-ați pus-o, „trăind pentru a face pe alții fericiți”. Veți zice ca Ghedeon pe vremuri: „Sînt cel mai sărac, cel mai mic”. „Du-te cu puterea pe care o ai”. Voi aveți posibilități sufletești. Fie, ca mintea

voastră să păstreze ca un Templu sfînt, o conștiință pururi curată, pururi trează. Fie ca inima voastră să fie un chivot care să păstreze în el tablele nespate ale Legii sfinte. Voi să fiți port-vocea lui Dumnezeu, trimișii Lui. La sfîrșitul cuvîntului de trimitere, fratele președinte al Uniunii, le-a urât în drumul pe care merg, binecuvîntare și succes, și să fie vrednice exemple acolo unde sînt trimiși.

Ca răspuns al clasei de absolvire la cuvîntul de trimitere, absolventul Paraschiv Ioan a exprimat, în numele clasei de

absolvire, cuvinte de profundă recunoștință spunînd între altele: „dorim să facem parte din rîndul slujitorilor cinstiți ai Bisericii, păcii și omenirii”. „Conștiința trimiterii ne va face neobosiți și neabătuți de la slujirea și trăirea pentru alții”.

La sfîrșitul programului, fr. Mihail Manea, directorul Seminarului Teologic, după ce a adresat cuvinte de mulțumire lui Dumnezeu, conducerii Bisericii, Înaltelor Autorități, a declarat încheiat anul școlar 1958—1959.

M. POPA

VORBIREA

(Urmare din pag. 6#a)

bim deslușit, așa cum ne învață Cuvîntul lui Dumnezeu, atunci trebuie să fim atinși de Domnul Isus. În primul rînd El vrea să ne atingă urechile, ca cel „ce are urechi, să asculte ce zice Bisericii Duhul“. (Apoc. 3, 22). Despre Domnul Isus e scris că El în fiecare dimineață asculta cum ascultă un ucenic, și în felul acesta a primit o limbă iscusită ca să știe să învioreze pe cei doborîți de întristare (Is. 50, 4). După aceea ne va atinge limba și vom

vorbi clar și deslușit. Atunci „vom vorbi și ne vom sfătui unii pe alții cu psalmi, cu cîntări de laudă și cu cîntări duhovnicești, cîntînd lui Dumnezeu cu mulțumire în inima noastră“. Col. 3, 16. „Nu te grăbi să deschizi gura, și să nu rostească inima cuvinte pripite înaintea lui Dumnezeu; căci Dumnezeu este în cer, și tu pe pămînt, de aceea să nu spui vorbe multe“. Ecles. 5, 2.

I. MOLDOVAN

FERICIT VA FI...

(Psalmul unu)

*Fericit va fi acela, ce la sfatul celor răi
Nu se duce și nu cată a umbla pe rele căi.*

*Nu pășeste-n a sa viață alături de cei mișei,
De batjocoritori fuge, neunindu-se cu ei.*

*Dar nu tot așa se poate spune despre cei mișei,
Despre răi și despre leneși, despre mîndri, dar pigmei.*

*Ei ca pleava sînt în lume, pleavă bună doar de foc;
Vîntul vieții o alungă și nu o mai vezi de loc.*

*Ei în fața judecării, nu pot ține fruntea sus;
Căci i-apasă deopotrivă: fapta și cuvîntul spus.*

*De aceea fii în viață pașnic, bun și iubitor;
Îngăduitor cu alții, drept, cîstit și muncitor.*

*Căci cunoaște Domnul calea celor buni, neprihăniți,
Și dorește în iubirea-I, de ce-i rău să fim feriți.*

D. POPA-TICU